

ТАЙНАТА НА РАЗКАЗВАЧКАТА НА ИСТОРИИ

THE STORYTELLER'S SECRET

Text copyright © 2018 by Sejal Badani

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3213-3

Тайната
на разказвачката
на истории

Седжал Бадани

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

*На Бени Науър – с благодарност за твоето
приятелство, напътствията, подкрепата и
за непоклатимата ти вяра в тази история.*

Няма друга като теб.

Благодаря ти, прескъпа моя приятелко.

ПРЕДГОВОР

2000 г., ЛЯТОТО

Двайсет процента от жените помятат. От тях осемдесет процента губят бебето през първите дванайсет седмици от бременността. Щом сте на повече от трийсет години, вероятността да пометнете е поне дванайсет процента и с всяка година процентът нараства.

Знаех тези, както и други данни наизуст. Преглежда-ла съм ги безброй пъти, откакто започнахме с опитите за бебе. Започнахме преди пет години. Оттогава съм прекарала безброй часове в библиотеката и в интернет, водена от надеждата да намеря ново проучване или лекарство, което да повиши шансовете ми за успешно износване и раждането на здраво бебе. Резултатите винаги бяха едни и същи – на всяко родено дете съответства голям брой деца, които никога не се раждат.

Взирах се в сонограмата, която стисках с пръсти. Най-напред я обърнах настрани, после обратно. Запомнях черно-белите криволичещи линии, които обкръжаваха единствения образ, който имах от детето си. Прибавях цвят на портрета там, където такъв липсваше, и си представях, че течността, която я или го заобикаля, е чиста и топла, като във вана. Вярвах, че стърженето върху релсите от колелата на влака, с който всеки ден пътувах до работата си и обратно, се превръща в симфония, която леко унася детето ми. И че страхът, завладял всяка клетка на тялото ми, изобщо

не стига до утробата, а моето бебе живее в свят, изпълнен с щастие и радост, сигурно в своето бъдеще.

– Джая – вратата на кабинета ми се откряна с два сантиметра, колкото стажантката Елизабет да провере глава през нея. – Патрик е на телефона.

Изглеждаше смутена, погледна към телефона ми, на който присветваха две лампички.

– Опитах да те свържа, но не отговаряше.

– Съжалявам, работех по една история – казах. Елизабет видя празния екран на моя монитор, но си замълча. Нито бях чула телефонът да звъни, нито нея да чука по вратата. – Ще се обадя.

Изчаках да затвори вратата след себе си и вдигнах.

– Патрик?

– Здравей, мила.

Познавах гласа му като своя. Бяхме заедно от колежа, от осем години бяхме женени, знаех какво означават интонациите му. Бързият поздрав ми казваше, че гледа към екрана на компютъра си и държи слушалката втъкната между ухото и врата. Следобедът отдавна преваляше и вероятно пиеше петото си кафе. Докато учеше право, се беше опитал да се откаже от този навик и успя. През първата си година като съдружник в най-голямата фирма в Ню Йорк увеличи кафето и започна да пие от шест до осем чаши.

– Искаш ли тази вечер да вземеш нещо китайско? – чувах как пише на клавиатурата, после как прелиства документи. – Или да минем с бургери и картопки. Отново – подразни ме той.

За четвърти път тази седмица щяхме да сме на бургери и картопки, но от началото на бременността ми преди четиринайсет седмици друго не ми се ядеше. При предишната бременност бях само на италианска храна, а при първата няхах апетит заради непрекъснатото гадене.

– Патрик – пръстите ми се свиха около снимката, стиснах я здраво. Другата ми ръка притискаше болезнено слу-

шалката към ухото. – Аз... – замълчах, не знаех как да изговоря думите.

Спря да пише и пое дълбоко въздух.

– Джая? – по гласа му усетих как сърцето му застина и дъхът ми секна. Разбра, без да кажа каквото и да било друго. – Позвъни ли на лекарката?

– Не съм още – прошепнах.

– Кога започна кървенето? – Гласът му се промени, заговори така, както говореше в съдебната зала, а моят отслабна и съвсем изчезна. Това беше нашият танц, бяхме го усвоили от необходимост, а не по избор. С всяка стъпка аз ставах все по-объркана, а той все по-силен.

Не бях жената, която си бях представяла, че ще бъда, но научих, че в живота рядко се случва да сме това, което сме се надявали да бъдем. Патрик беше изключение от правилото. За него всичко вървеше по план. Роден беше да е в съда, пред изпълнени с досада съдии и скептични съдебни заседатели той се изпълваше с енергия и жизненост. Мъж, който притежаваше класическа красота, дълбок глас, ум като бръснар и спечелил достатъчно дела, за да стане един от най-младите съдружници в историята на фирмата. Всичко вървеше според плановете му, начертани още когато се дипломира като юрист.

А аз избрах журналистиката. Обичах написаното слово и се интересувах от фактите и числата, така че това беше идеалната професия за мен. Майка остана разочарована, попита ме защо не искам да уча медицина.

– Преди два часа – признах.

Зачаках отговора му, за да разбера кой е в този момент – адвокатът, мъжът или скърбящият баща.

– Ще се видим при лекаря – рече делово.

Все още беше адвокатът. Ако останеше в тая си роля, щеше да успее да се потопи в медицинските подробности около аборта и да ги приеме по начин, по който аз нямаше да успея. Завиждах му за силата, така ми се искаше и аз да притежавам такава, но това качество ми убягваше.

– Ще се видим там – затворих, преди някой от нас да успее да добави и друго. Отказвах да се разделя със снимката, за по-сигурно я пяхнах в джоба на костюма ми, състоящ се от панталон и сако.

Прокарах ръка по стомаха си и зачаках за знак, който да ми каже, че всичко е наред и няма нужда да тичам при лекарката, нито да се тревожа какво ще ми каже тя. Убеждавах се, че детето е в утробата ми, в безопасност е и чака да се роди. Чаках и чаках. Когато такъв знак не се появи, изобщо никакво напътствие нямаше, изблъсках стола си изпод бюрото и изключих компютъра. Натиснах ключа на лампата и стаята потъна в мрак. Тръгнах към вратата.

* * *

С усилие отворих очи след анестезията. Запримигах бързо към Патрик и гинеколожката, които си говореха тихо в ъгъла. Погледът ми се проясняваше.

– Трябва да остане да лежи поне седмица – казваше лекарката на Патрик. – Не бива да вдига тежести, нито да се напряга.

– Можем ли да опитаме отново? – борех се със слабостта, за да успея да проговоря. И двамата се обърнаха, стреснати, че съм се събудила. – След колко месеца?

Спогледаха се и по погледите им разбрах, че вече са го обсъждали.

– Скъпа, нека сега да се погрижим за теб. – Патрик се приближи до леглото и ме погали по косата.

– Кажете ми, моля, след колко време? – Сякаш от устата ми не излизаха думи, а късчета натрошено стъкло.

Чакахме шест месеца между последната бременност и тази. Патрик настояваше да изчакаме още, но аз бях нетърпелива, отчаяно исках да имам дете, което да обичам. Всяка бременност изискваше месеци за лечение инвитро, включително инжекции, лекарства и подробно следене на овула-

циите. Абортът след това се превръщаше в провал, от който трябваше да се съвземам и да се боря да разбера.

– По време на дилатацията и абразиото¹ утробата ти беше пробита. – Лекарката погледна към бележника си и чак тогава срещна погледа ми. – Случва се, макар и рядко.

Новината ме разтърси. Погледът ми се стрелна към Патрик, който се взираше в някакво петънце на стената. Стискахе ръката ми и по този жест разбирах, че страда. Моята ръка лежеше безжизнена в неговата.

– Успяхте ли да затворите мястото? – в гърлото ми заседна мъка, задушаваше ме и не можех да дишам.

– Да. – Сякаш бях някакъв научен проект и тя ми общаваше какво ме очаква с кратки, безизразно изречени думи. – Беше малка. Очаква се да се възстановиш напълно, без никакви усложнения.

– Това какво означава?

– Трябва да почакаш поне година – каза тя с убеденост, която отказвах да приема. – Ще проверяваме, за да се уверим, че всичко е зараснало, но това е средният период, който препоръчваме.

– Трябва да има и друг начин. – Отчаянието ме обгърна като примка и се стегна около моето станало безчувствено тяло. След три аборта и приливна вълна от емоции се мъчех да намеря, но не успях, някакъв житейски сал. – Не мога ли да вземам никакви лекарства, за да ускоря възстановителния процес?

– Джая – Патрик прокара ръка през косата си. Въздъхна дълбоко. – Да поговорим за това по-късно, става ли?

Преди да успее да отговори, Патрик прошепна няколко думи на лекарката. Тя кимна и излезе от стаята. Пръстите ми увиваха чаршафа на болничното легло, докато я наблюдавах как излиза. Не дадох никакъв друг знак каква безутешна мъка изпитвам.

---

¹ Хирургични техники в гинекологията, прилагани при аборт. (Всички бе-
лежки под линия са на преводачката.)

– Как се чувстваш? – Щом останахме сами, Патрик свали страничната преграда на леглото и седна до мен.

Пареща болка преряза корема ми и таза. След всеки аборт ни даваха всевъзможни обяснения защо тялото ми отказва да износи бебе до края на термина, но нито едно от тях не ми казваше как да реша проблема.

– Предполагаше се, че процедурата трябваше да мине без проблеми – пресметнах времето, което щеше да е необходимо за следващия инвитро опит. Завладяваше ме отчаяние, реших да действам. – Трябва да се консултираме и с друг лекар. Може би не е необходима цяла година.

– Скъпа – Патрик изчака, докато вдигна очи към него и тогава продължи: – да се съсредоточим сега върху твоето възстановяване. По-късно ще мислим за останалото.

– Нека потърсим други специалисти и да открием най-добрия – едва го чувах, умът ми гъмжеше от идеи. Планирането ми помагаше да се съсредоточа върху действителността на случилото се. – Баща ми сигурно познава такива.

– Не искам да се срещаме с друг лекар – бавно обяви той.

– Защо? – мълчеше и затова се изправих в леглото.

– Защото не съм сигурен, че искам пак да го преживявам.

ДЖАЯ

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

2000 г.

ЕДНО

На пет години помолих майка ми да си вземем куче. Независимо от породата и големината. Исках само да си имам мое животинче, което да обичам и да прегръщам силно. След три дни майка ми ме изненада с кутре, вързано на каишка. Съвършено беше. Където бях аз, там беше и кучето, спеше в леглото ми. Няколко месеца по-късно кучето излязло от задния двор и повече не се върна. С часове плаках, седнала на леглото си, майка ми ме наблюдаваше мълчаливо от вратата на моята стая. Най-накрая заспах, изтощена от мъката си. На следващата сутрин открих, че е влязла, завила ме е с одеяло и е изгасила лампата. Никога не каза и дума за загубата ми.

* * *

Гледах как водата се блъска в скалите. Някъде далеч изсвири сирена, кораб даваше сигнал за курса си по река Хъдсън. Загърнах се по-плътнo с якето. Килограмите, които бях натрупала с бебето, вече ги нямаше и ми бяха отнели така необходимия ми слой топлина. Мразовитият въздух се промъкваше през вълната и ме караше да треперя.

Свалих слънчевите очила, вдигнах лице към слънцето, което надзърташе иззад облаците. Температурите доста се бяха понижили и ни предупреждаваха за приближаването на зимата, макар да беше едва октомври. Нямах нищо против студа и снега. Давах ми извинение да увия тялото си в слонове дрехи и да се скрия от света. Имаше времена, в които не

предпочитах единствено собствената си компания, обичах и тази на другите, но пък тогава не си бях представяла своя живот такъв, какъвто беше в този момент.

Пъгнах ръце под бедрата си и се облегнах на пейката. Седях и слушах клаксоните на колите и сирените на корабите, които прекъсваха отгласите от изпълващата ме тъга и бяха добре дошли за мен.

– Съжалявам, че закъснях.

Не се обърнах.

– Всичко е наред – казах, макар и двамата да знаехме, че лъжа. Нищо не беше наред и се чудех дали изобщо ще бъде някога. – Как беше работата?

– Добре.

Такива ли бяхме сега – двама души, които повтарят като папагали думите си? Патрик се настани до мен на пейката. Вятърът махна кестенявата му коса от челото. Около врата си носеше шала, който му купих преди две зими. За мен беше съвсем естествено да му купувам дрехи. Знаех коя е любимата му марка обувки, какви вратовръзки предпочита, усетът ни един за друг нямаше равен. Само че прекараното заедно време не ни научи как да се справим с тъгата.

– Добре – отново се заех да гледам водата, чудех се дали пък отговорите, които търсех, не са в дълбините ѝ. – Това е добре.

Ръката му покри моята и пръстите ни автоматично се преплетоха. Погледът ми тревожно литна към неговия. Изминали бяха три месеца от абразиото. Оттогава почти не си говорехме.

– Помниш ли първия учебен ден на първата ни година? – Не изчака моя отговор. – Влезе в клас с вдигната на кок коса, от който стърчеше молив. Носеше скъсани джинси и анцуг с надпис „Щом не си успял от първия път, скоковете с парашут не са за теб“.

– Как обичах тая дрипа – бях я изхвърлила, когато заживяхме заедно след колежа. От появилата се на ръкава дупка беше тръгнала бримка и беше стигнала чак до рамото. – Затова пък ти никога не си си падал по скоковете с парашут.

– Сгреших, като те оставих да избираш къде и кога да се срещнем втори път. – Пръстите му се свиха около моите. Неволно и аз отвърнах на притискането, зарадвах се на топлината от допира му. – Само ако знаех...

– Щеше ли да откажеш? – Погледнах го изненадана и зачаках отговора. Знаех, че в онзи ден беше притеснен, но въпреки това се стегна и се качи без никакви възражения на самолета.

– Ти щеше ли да се съ согласиш на друга среща, ако бях? – попита.

– Обичах да скачам с парашут – признах. Първият път, когато отидох да скачам, беше заради отправено към мен предизвикателство през първата година в колежа. Бях праволинейно момиче, затова скоковете с парашут се оказаха добре дошло разнообразие във всекидневието ми. Превърнаха се в моето лекарство, в моя естествен наркотик. – Доста трудно щеше да е, ако беше отказал.

– Тогава се радвам, че се съгласих – отвърна той. Кимнах, разбирах, че без думи ми казва, че не съ жалава за прекараните с мен години. – Отдавна не си скачала – напомни ми той.

Отдавна не бях наистина. Откакто започнахме да правим опити да имаме дете. След първия ми аборт той задаваше въпроси, после ме умоляваше да говорим, а аз му отвърнах, че нямам нищо за споделяне. Съсредоточих се напълно върху задачата отново да забременея. Бременността трябваше да изцели всички рани, причинени от аборта. Всеки следващ провал обаче ни отдалечаваше все повече един от друг.

– Трябва да отидеш пак – внимателно предложи. – Много обичаше скачането с парашут.

– Понякога да обичаш не е достатъчно, нали? – И двамата знаехме, че не говорях за скачането с парашут. Пусна пръстите ми. Испитах огромно желание да протегна ръка и отново да стисна здраво неговата, но го оставих да се отдръпне. – Намери ли място?

Раздялата ни протичаше на етапи. След аборта той беше започнал да спи в стаята за гости. През почивните дни от седмицата започна да пътува с приятели или пък да посещава семейството си във Флорида. Чудех се дали не се разделяме. Когато ми каза, че си търсел апартамент, още едно парченце от мен, вече поразхлабено, се откъсна, но си замълчах.

– Да. – Отговори толкова тихо, че едва го чух. – На две пресечки от теб. Една спалня. Жилището е наето за половин година, докато си търся постоянно място.

Част от мен искаше да вярва, че остава наблизо заради мен, но логичната част от моя ум ме убеди, че изборът му се обяснява с удобството. Сегашният ни апартамент се намираще близо до работата му, можеше да ходи дотам пеша, както и до всички наши любими места. Чудех се дали ще го виждам в местния ресторант, или как четете вестник в неделя сутрин в кафенето, където вадеха от фурната пресни бейгъли, а собственикът знаеше колко много ги харесваме. Патрик предпочиташе своите леко препечени и с много крема сирене, докато аз обичах...

– Джая? – По тона му разбрах, че повтаря името ми.

– Съжалявам – потрих слепоочието си, надявах се така умът ми да се върне. – За минута потънах в мислите си.

Обърнах се, не исках да вижда онова, което криех, а тези пропадания се случваха все по-често.

– За какво говореше?

– Каза ли си на родителите си? – подвоуми се, преди да продължи: – За нас.

– Да – разтрих схванатия си врат и се обърнах към него. – Обадох им се миналата седмица.

Пред нас бавно минаваше кораб, докато си спомнях разговора.

– Татко ме попита как се справям, майка не каза нищо.

– Джая – започна Патрик, но го прекъснах с махване на ръка.

– Отивам за почивните дни при тях. Тогава ще им обясня.

– Искаш ли да дойда с теб? – Погледът му не изпускате моя. – За да разберат.

Патрик беше синът, който баща ми така и не беше имал. Майка ми, изглежда, го прие и май се радваше на брака ни, но се държеше на разстояние, както правеше с всички.

– Няма никакво значение. – Опитваше се да ме улесни, но и двамата знаехме, че това няма да промени съдържаността на майка ми. – Тя пак няма да пожелае да го обсъдим.

Линиите около устата му се изопнаха и разбрах, че се въздържа да каже онова, което му се иска. Охлаждането помежду ни започна с опитите ни да забременея. Той се отдръпна, докато аз ставах все по-нетърпелива с годините на лечение инвитро и проблемите със забременяването. Всеки спор се въртеше около това какво трябва да се направи, за да забременея. Когато най-накрая за първи път забременях, сякаш месеците на отчуждение се стопиха. Празнувахме и мечтаехме заедно как семейството ни ще се увеличи. След аборта дванайсет седмици по-късно аз се разпаднах, а той се затвори в себе си. Скръбта ми беше всепоглъщаща. В нея нямаше място нито за нашия брак, нито за него. Започна цикъл, който ни преведе през още два аборта.

Патрик стана и уви по-плътено шала около врата си, задуши целия останал кислород помежду ни.

– Ще намина в края на почивните дни, за да си прибера и останалите вещи.

– Ще си бъда у дома. – Той все още имаше ключ, но кимнах, сякаш е неканен гост.

– Ще се видим тогава.

Така ми се искаше да го помоля да остане, но думите си останаха неизречени. Устата ми беше пресъхнала и не можех да изговоря и едно изречение. В очите ми пареха сълзи, които не падаха. Гледах как си отива, докато се скри от погледа ми. Едва тогава обърнах лице напред и продължих да се вирам в течащите води на Хъдсън. Щом се стъмни и се появиха светлините на града, поех по дългия път към дома.